

Daniel Wolbromski

Dzieje Pęcic

Przegląd Pruszkowski nr 2, 32-47

2015

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Dzieje Pęcic

Jest to wieś położona w gminie Michałowice. Geograficznie leży na Równinie Łowicko-Błońskiej, na rzeką Utratą. Nazwa miejscowości (*Panczicze, Paczycze, Panczyce*) wywodzi się od nazwy osobowej Pęto (pętać się – zajmować się czymś, trudnić się; pęto – wiązadło, powróż na nogi zwierząt, aby nie mogły biegać).

Początków tej osady należy szukać na przełomie XIII i XIV w. Książętom mazowieckim (Konradowi I, jego synom lub wnukom) można przypisać nadanie obszaru wokół Pęcic rycerzowi z rodu Pierzchałów. Miało to związek z zamysłami obronnymi tychże książąt, którzy na zachód od swojego grodu w Jazdowie (zapewne teren dzisiejszego Parku Ujazdowskiego w Warszawie) osadzali ludność zdolną do walki w razie potrzeby (zagrożenie najazdami litewskimi). Przez Pęcice prowadził gościniec łączący Sochaczew i Czersk.

Pęcice jako własność Pierzchałów są potwierdzone źródłowo dopiero w początkach XV stulecia (1409–1425). Od 1609 r. należały do Andrzeja Chądzyńskiego, kasztelana wiskiego i starosty jezierskiego. W skład dóbr pęcickich wchodziły też wsie: Chlebów, Szamoto, Reguły i Reguły-Kuchy. Po śmierci Chądzyńskiego w roku 1632, Pęcice do połowy lat siedemdziesiątych XVII stulecia były w posiadaniu tej rodziny. Kolejnymi ich właścicielami stali się Leszczyńscy. Po wygaśnięciu w połowie XVIII w. rodu Leszczyńskich, prawo własności majątku pęcickiego przeszło na Stanisława Sobolewskiego, podkomorzego ziemi warszawskiej, następnie zaś (lata osiemdziesiąte XVIII w.) na Feliksa Górskiego, chorążego warszawskiego.

Pęcice w XIX w. miały wielu właścicieli. Na początku byli nimi książę Paweł Sapieha i jego żona Pelagia z Potockich. Od 1815 r.

stały się własnością Konstancji z Górskich Zaborowskiej, by już w 1818 r. przejść w posiadanie Antoniego Korwin-Bieńkowskiego. W roku 1832 dobra pęcickie nabył Leon Popławski. Po jego śmierci, w 1862 r., majątek Pęcice odziedziczyła jego córka Maria Klementyna ze swoim mężem Janem Pawłem Łuszczewskim.

Przed rokiem 1887 wieś liczyła 315 mieszkańców, posiadała szkołę początkową ogólną. W drugiej połowie XIX w. Pęcice były jedną z kilkunastu miejscowości podwarszawskich, do której latem przyjeżdżali mieszkańcy stolicy, celem odpoczynku. O popularności decydowało bezpośrednio sąsiedztwo stacji Kolei Warszawsko-Wiedeńskiej w Pruszkowie i oparcie, jakie letnikom zapewniał dwór.

Maria Łuszczewska zmarła w 1924 r. Przed śmiercią dobra pęcickie przekazała adoptowanemu synowi Antoniemu Marylskiemu-Łuszczewskiemu. Ostatnim właścicielem Pęcic był syn Antoniego – Jan Marylski (do 1945 r.).

OSOBY WYWODZĄCE SIĘ Z PĘCIC, KTÓRE BYŁY STUDENTAMI UNIwersytetu KRAKOWSKIEGO W XV-XVI W.

1. Nawój, syn Dadźboga z Pęcic	1428 r.
2. Stanisław, syn Mikołaja z Pęcic	1449 – 1455 (uzyskał tytuł bakałarza)
3. Szymon, syn Dadźboga z Pęcic	1507 r.
4. Dadźbóg, syn Pakosza z Pęcic	1507 r.
5. Jakub, syn Jana Pęcickiego z Warszawy	1579 r.

DWÓR POLSKI

Pierwszy dwór (drewniany) na terenie Pęcic powstał w czasie, kiedy były one w posiadaniu Leszczyńskich. Dwór ten został rozbudowany za kolejnego właściciela – Stanisława Sobolewskiego.

W latach 1808–09 znany architekt, Fryderyk Albert Lessel, zaprojektował i zbudował dla Pawła Sapiehy i jego małżonki Pelagii, pałac-dwór murowany. Budynek przeznaczony był głównie na potrzeby loży masońskiej „BRACI POLAKÓW ZJEDNOCZONYCH NA WSCHODZIE WARSZAWY”. Skupiała ona zwolenników cesarza Napoleona I. Wokół pałacu Jan Chrystian Schuch zaprojektował park krajobrazowy. W nim to, na miejscu bagiennej jeziora, utworzył obecny staw z kolistą wysepką. W 1818 r. pałac został przebudowany – przystosowano go do celów mieszkalnych. W roku 1895 faktycznym zarządcą dworu pęcickiego stał się syn Marii Łuszczewskiej, Antoni Eustachy Marylski-Łuszczewski.

Jesienią 1914 r. pałac w Pęcicach znalazł się na linii frontu, między nacierającymi wojskami niemieckimi, a broniącymi się Rosjanami. W efekcie walk Niemcy zbombardowali i spalili pałac. Tak wspominał to Marylski-Łuszczewski:

Trawnik przed domem był zasłany trupami, rozrzuconymi karabinami, czapkami, płaszczami, pokrwawionymi szmatami. Rozdęte cielska zabitych koni leżały z nogami zadartymi w górę...Pałac robił wrażenie, że pochyła się, jak śmiertelnie ugodzony żołnierz. Granaty powyrywały wielkie kawały z jego, zdawało mi się, żywego ciała.

Odbudowano go w latach 1918–1923, według projektu Romualda Gutta. Z tego czasu pochodzi napis nad wejściem do pałacyku: „JAM DWÓR POLSKI, CO WALCZY MEŻNIE I STRZEŻE WIERNIE”, autorstwa Antoniego Marylskiego-Łuszczewskiego. W czasie II wojny światowej w dworku stacjonowało wojsko niemieckie.

Po wojnie pałac znalazł się w gestii gospodarstwa rolnego przy Państwowym Szpitalu dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w Tworkach. Utworzono w nim filię tegoż szpitala. Gdy dwór, ze względu na duże zniszczenia, nie nadawał się już do eksploatacji, personel i chorzy opuścili budynek, pozostawiając go bez opieki. W 1976 r. przeszedł w posiadanie Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy. W latach 1977–1979 dokonano gruntownego remontu, przebudowując pałac na ośrodek konferencyjny.

Dwór Polski w Pęcicach, w latach 1990–1991, był siedzibą spółki Art-B. W 2009 r. wrócił do dawnych właścicieli (Marylscy), którzy odsprzedali go prywatnemu nabywcy.

FOLWARK

Na północny-wschód od pałacu i parku znajdują się zabudowania gospodarcze dawnego dworu, tzw. zespół folwarczny. Składał się on z: rządcówki (z datą 1795 w szczycie), stajni-wozowni (pierwsza połowa XIX w.), spichlerza (pierwsza połowa XIX w., z poddaszem mieszkalnym) i kuźni

(XVIII w.). Folwarkowi podlegały stawy, istniejące do dzisiaj, gdzie prowadzono hodowlę ryb.

Ponadto, w okresie XVI – pocz. XIX w., poświadczono jest funkcjonowanie w Pęcicach młyna o jednym kole.

CMENTARZ Z OKRESU I WOJNY ŚWIATOWEJ

Jesienią 1914 r., podczas I wojny światowej, Pęcice znalazły się na linii frontu między wojskami rosyjskimi i niemieckimi (miejsce kilkakrotnie przechodziła z rąk do rąk). Rosyjski kontratak odbił wieś, a pałac, w piwnicach którego schroniła się miejscowa ludność, ostrzelała artyleria niemiecka. W wyniku ostrzału pałac uległ zniszczeniu i spaleni. Duże szkody wyrządzone także samej wsi, m.in. w budynku miejscowego kościoła tkwią do dziś pociski z tamtego ostrzału.

Pozostałością tamtych wydarzeń jest cmentarz żołnierski (53 metry na 17 metrów), znajdujący się na północny wschód od Pęcic. Źródła niemieckie podają, iż na tym cmentarzu pochowanych zostało 49 żołnierzy niemieckich i 218 rosyjskich. Ze źródeł polskich warto przytoczyć fragmenty *Krótkiego sprawozdania sytuacyjnego w sprawie grobów żołnierzy wojny 1914 r. i ofiar faszyzmu z roku 1943, 1944 według załączonych szkiców mogił istniejących na terenie Gminy Michałowice*, autorstwa Gminnej Rady Narodowej w Michałowicach z roku 1955:

1. Cmentarz z roku 1914 wojskowy znajdujący się przy wsi Pęcice na wzgórku i utrzymywany w porządku przez miejscową ludność, która z obowiązków obywatelskich pamięta grozę wojny.

Tenże cmentarz składa się z ośmiu mogił, których nazwiska jest trudno ustalić, wiadomem jest, że leżą Polacy i rosianie jak podług załączonego szkicu. [...]

Opis Cmentarzy Wojennych i Ofiar faszyzmu na terenie gminy Michałowice.

A. Cmentarz Wojskowy z roku 1914 mogiła ziemna nie okra-
wienczona i bez nagrobka.

Nr. 1. Żołnierze rosyjscy i polscy około 30 osób nazwiska niezna-
nych.

Nr. 2. Żołnierze polscy 3 osoby jeden Jaszczyński Ignacy dwóch
nieznanych.

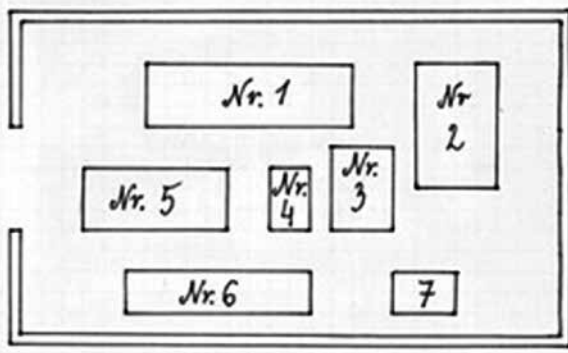
Nr. 3. Żołnierze rosyjscy 5 osób nieznanych.

Nr. 4. Żołnierze rosyjscy 2 osoby nieznane.

Nr. 5. Żołnierze polscy i rosyjscy około 15 osób nieznanych.

Nr. 6. Ofiary hitlerowskie 12 osób narodowości polskiej z roku
1943–1944 nieznani.

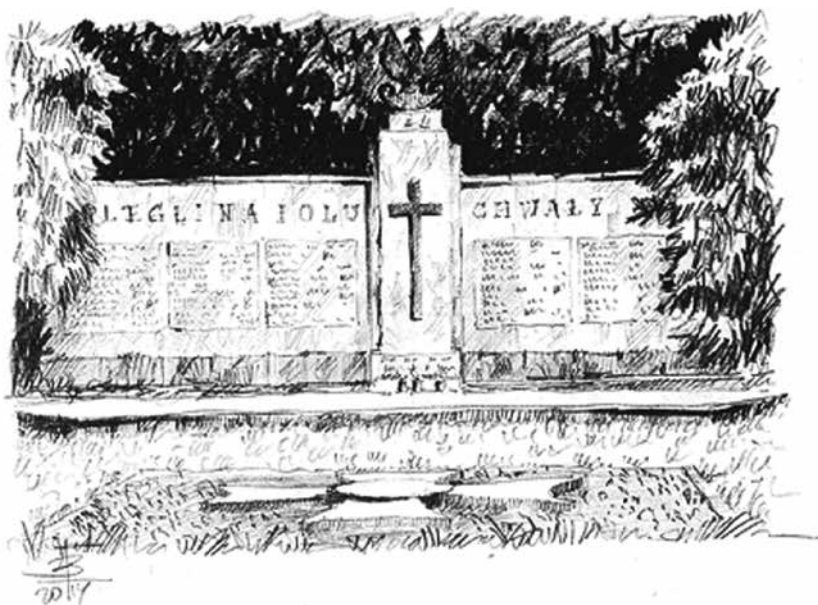
Nr. 7. Żołnierze rosyjscy i polscy osób 5 nieznani.

PEĆICE'44

Jednym z najważniejszych wydarzeń związanych z historią Pećic jest bitwa, która rozegrała się na obrzeżach miejscowości 2 sierpnia 1944 r. W nocy 2 sierpnia, niecałą dobę po rozpoczęciu Powstania Warszawskiego, kilkusetosobowy oddział powstańczy pod dowództwem podpułkownika Mieczysława Sokołowskiego „Grzymały” opuścił Warszawę i około godziny piątej rano znalazł się w Regułach. Oddział po uformowaniu kolumny marszowej wyruszył w kierunku Pećic (celem było przedostanie się do Lasów Sękocińskich). Po przebyciu około 2 kilometrów powstańcy napotkali trzy niemieckie samochody wojskowe. Po krótkiej walce udało się zdobyć powstańcom amunicję i broń. Odgłosy walki zaalarmowały żołnierzy niemieckich stacjonujących w dworze pećickim. Rozpoczął się krwawy bój. Straty powstańcze to 31 osób, zaś niemieckie 60 ludzi. Do niewoli dostało się 80 osób (przetrzymywano je w piwnicach dworskich), z których 60 zostało rozstrzelanych tego samego dnia po południu. Kilku osobom udało się uciec, m. in. panu Czesławowi Łukasikowi, który schronił się w piecu chlebowym w tychże piwnicach.

W sumie w bitwie pećickiej zginęło 91 powstańców, 89 pochowano we wspólnej mogile, 2 zaś na cmentarzu parafialnym (później ciała przewieziono do Warszawy). W kwietniu 1946 r. odbyła się ekshumacja, w trakcie której zidentyfikowano 67 ciał. W sierpniu tego roku zakończono budowę pomnika-mauzoleum. Został on zaprojektowany przez inżyniera architekta Piaseckiego. W 1967 r. miał miejsce pierwszy Rajd „Po Kamienistej Drodze”, którego celem było oddanie hołdu poległym i zamordowanym żołnierzom AK. Rajd odbywa się co rok, a jego organizatorem jest Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze Varsovia (pomysłodawcą i organizatorem Rajdu była Krystyna Serwaczak, członek Szarych Szeregów w czasie wojny – przyp. red.)

Lista poległych w bitwie pod Pęciami

Wiesław Andrzej Radtke „Wiesiek” lat 16
 Janusz Wojewódzki „Mruczek” lat 19
 Bogdan Bednarczyk „Bogdaniec” lat 17
 Kazimierz Kubasiewicz „Jaskółka” lat 36
 Janusz Kubisz „Antoni” lat 18
 Zbigniew Chrzanowski „Wilk” lat 14
 Zbigniew Matecki lat 15
 Tadeusz Borkowski „Winkiel” lat 21
 Marian Niewęglowski lat 19
 Bogusław Polkowski „Kozak” lat 19
 Zbigniew Arendarczyk „Zajęczek” lat 19
 Tadeusz Osiński „Warszawiak” lat 18
 Kazimierz Graba-Łęcki „Kazik” lat 16
 Maria Piotrowiczówna „Zonia” lat 22
 Anna Murzecka „Hanka”, „Walka” lat 35

Wiesław Zaręba-Rychwalski „Orzeł” lat 16
Wojciech Reszczycki „Jerzy” lat 16
Jerzy Rowiński „Rybowicz” lat 19
Franciszek Napiecek „Franek” lat 17
Zygmunt Dworak „Marysia” lat 17
Janusz Paderewski „Boruta” lat 21
Jan Bednarek „Kisieleska” lat 19
Stanisław Konrad Reszczyk „Baśka” lat 19
Piotr Karczewski „Tomek” lat 18
Wojciech Haas „Bocian” lat 22
Zenon Antoni Kotyński lat 19
Janusz Rudnicki-Boleszczyc „Orzeł” lat 20
Ireneusz Mej lat 16
Janusz Euzebiusz Zwoliński „Karp” lat 19
Jan Konowrocki lat 25
Józef Kwiatek „Robak” lat 32
Ryszard Dudek „Jowisz” lat 19
Leon Rose lat 52
Tadeusz Dudek „Gryf” lat 16
Aleksander Kornatowski „Aleksander” lat 23
Iwo Rygiel „Bogusław” lat 23
Ryszard Sikorski lat 23
Józef Bazylewicz „Kamienny” lat 38
Czesław Własiński „Czermak” lat 25
Ireneusz Kołodziejczyk „Irena” lat 16
Wiesław Olszewski „Wiesiek” lat 18
Zbigniew Urbanek „Tadek” lat 16
Michał Aleksander Dowbor „Zbyszek” lat 15
Wojciech Wajszczuk lat 15
Wacław Janusz Zawadzki lat 15
Tadeusz Pietraszkiewicz „Soplica” lat 16
Jerzy Ostrowski lat 17
Kazimierz Dąbrowski „Witold” lat 18
Józef Jodłowski „Lechita” lat 18

Waldemar Lucas „Łukasz” lat 18
Henryk Tolak „Kaczan” lat 18
Antoni Ważyński „Stefan” lat 18
Marian Czujkowski lat 19
Ryszard Grzegorzewski lat 19
Ryszard Janiszewski „Mały” lat 19
Władysław Kokot lat 19
Tadeusz Władysław Podolski „Rosomak” lat 19
Wiesław Skudlarski „Benito” lat 19
Henryk Kazubek „Grom” lat 20
Piotr Zambrowski „Piotruś” lat 20
Stanisław Mozer „Wichrowski” lat 21
Kazimierz Popek lat 21
Władysław Skowron lat 21
Kazimierz Majewski lat 23
Stefan Marian Ostrowski „Ciupaga” lat 23
Lech Wojciech Polachowski „Romuald Błaszczyk” lat 24
Henryk Tadeusz Mikołajski „Tadeusz” lat 25
Zenon Krzemiński lat 27
Marcin Napieraj lat 32
Eugeniusz Muszyński „Michał”
Tadeusz Studziński „Bystry”
Sanitariuszka Wanda
Dziewiętnastu żołnierzy bezimiennych

DZIEJE PARAFII ŚWIĘTYCH APOSTOŁÓW PIOTRA I PAWŁA W PĘCICACH

Korzenie parafii pęcickiej sięgają przełomu XIII i XIV w. Najprawdopodobniej została ona wówczas wydzielona z parafii w Żbikowie. Po raz pierwszy parafia w Pęcicach pojawia się w źródłach historycznych w roku 1426, gdy ówczesny proboszcz pęcicki, Marcin, procesuje się z biskupem poznańskim Andrzejem z Gosławic. Przy kościele działała szkoła. W XV w. parafia pęcicka obejmowała tereny przyłączone później do nowopowstałych parafii: Pruszkowa, Piastowa, Ursusa, Gołąbek i Komorowa. Pierwotna świątynia w Pęcicach była budowlą drewnianą.

W XVI stuleciu parafia pęcicka obejmowała następujące miejscowości: Chlebowo (Pęcicka Wola), Janki, Kalisze-Książki, Komorowo, Mamki, Mieczki, Pęcice, Salino Pęcice, Pruszkowo, Sękocino, Słomino, Sokołowo-Chrościele, Sokołowo-Wielkie, Sokołowo-Zaścienie, Sokołowo Małe-Wypędy, Wolica (być może należała do parafii Nadarzyn). W roku 1603 wizytował ją biskup poznański Wawrzyniec Goślicki. Według akt tej wizytacji probostwo uposażone było w pola, łąki, staw, las i dziesięciny ze wsi: Pęcice Wielkie i Małe (Salino), Komorów (część), Chlebów (część), Pruszków, Sokołów, Sokołów-Zaścienie, Sokołów-Wypady, Sokołów-Gienki, Sokołów Wielki, Sękocin, Słomin (część), Wolica, Siedlec, Umiastów-Klimonty, Mieczki, Kalisze.

Kościół drewniany, ufundowany przez rodzinę Rusieckich herbu Radwan (właściciele Ruśca – Starej Wsi, Urzutu i Żabiańca), pokryty w owym czasie nowym dachem, obwiedziony krążgankiem, z wielkim ołtarzem (obraz Najświętszej Maryi Panny i cyborium) oraz dwoma bocznymi. Szkoła parafialna znajdowała się wówczas w złym stanie.

W 1624 r. Andrzej Chądzyński, właściciel Pęcic, zapisał tutajszemu kościołowi swoje dobra w Regułach-Zalesiu. W zapisie tym znalazła się prośba, aby po śmierci jego i jego żony, odśpiewano za ich dusze godzinki o Najświętszej Marii Pannie.

Kolejna wizytacja, z 1673 r., donosi o uposażeniu parafii w diecezji ze wsi: Pęcice, Sokołów (siedem części), Wolica, Mieczki, Kalisze, Pruszków, Komorów (trzy działy), Chlebów, Wypady, Janki (trzy części), Chruściele, Słomin, Sękocin, Reguły.

Plebania była kryta strzechą, miała pokoje z dwoma piecami i sień. Za plebanią znajdował się ogród. Obok stały domy nauczyciela i organisty. W sąsiedztwie, jak donoszą zapisy wizytacyjne, ulokowany był spalony budynek propinacji piwa.

Kościół fundowany przez rodzinę Rusieckich uległ zniszczeniu wskutek pożaru (pierwsza połowa XVIII w.). Kolejną świątynię, również drewnianą na podmurowaniu, zbudowano około roku 1749. Była to zapewne budowla jednonawowa, kryta gontem lub dachówką, posiadająca trzy ołtarze: jeden główny i dwa boczne. Donacja pochodziła od Stanisława Sobolewskiego, dziedzica dóbr pęcickich i podkomorzego ziemi warszawskiej. Konsekracji kościoła dokonał w 1766 r. biskup Załuski. Pod patronatem państwa Sobolewskich przy świątyni pęcickiej rozpoczęło działalność Bractwo Różańcowe. Istniało ono w latach 1749–1923 (od 1999 r. przywrócono jego funkcjonowanie). Probostwo liczyło siedem dymów (1775 r.).

W pierwszej połowie XIX w. stan świątyni w Pęcicach był nie najlepszy (istniało zagrożenie zawalenia się całej konstrukcji). Uznano, że nie nadaje się ona do remontu i zamknięto ją. Projekt nowej budowli opracował budowniczy rządowy Departamentu Warszawskiego – Jan Postawka. Po uwzględnieniu poprawek Karola Dollingera (budowniczy Komisji Województwa Mazowieckiego) projekt został zatwierdzony w maju 1825 r. przez Komisję Rządową Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. Obecny kościół parafialny wzniesiono w latach 1825–1832. Ufundowany został przez Antoniego Korwin-Bieńkowskiego, senatora Królestwa Polskiego oraz właściciela dóbr Pęcice. Parafia liczyła około 800 wiernych. Kościół pęcicki w r. 1883 *gruntownie został wyrestaurowany kosztem parafian i ofiarą zamożnych obywateli, spośród których p. Jan Paweł Łuszczewski, Gustaw hr. Przeździecki z Falent i Józefowicz z Komorowa, prawdziwie dobroczyńcami jego nazywać się mogą*. W 1885 r. świą-

tynię otoczono murem, zbudowano bramę i furtę żelazną (wykonała to fabryka żelazna Rudnickiego i Kuczyńskiego w Pruszkowie). Konsekracji kościoła dokonał w dniu 5 lipca 1885 r. metropolita warszawski, arcybiskup Teofil Chościak-Popiel. W nowokonsekrowanym ołtarzu złożono relikwie św. Romana i św. Fortunata. Około 1883 r. parafia liczyła 1718 wiernych, w cztery lata później już 1869. Należałoby to powiązać z poszerzeniem granic parafii.

Jesienią 1914 r., w czasie I wojny światowej, świątynia została bardzo poważnie uszkodzona. Oprócz zniszczenia murów (ściany od strony południowej i zachodniej), prawie całkowitemu zniszczeniu uległo wyposażenie wnętrza (ołtarze, ambona, konfesjonały i organy z roku 1863). Spalona została dzwonnica, zniszczeniu uległy cmentarz i plebania z 1875 r. Dopiero w latach 1921–1926, dzięki staraniom księdza Feliksa Reczyńskiego i ofiarności parafian, kościół został gruntownie odbudowany. W maju 1927 r. wizytacji kanonicznej parafii Pęcice dokonał metropolita warszawski, kardynał Aleksander Kakowski:

Parafianie pęciccycy w liczbie zaledwie 2500 dusz, będąc sami pozbawieni dachu nad głową i mając gospodarki swe obrócone w perzynę, wznoszą w ciągu kilkunastu miesięcy własnym wysiłkiem zabudowania kościelne, dzwonnice, restaurują gruntownie świątynię, ołtarze, nabywają dzwony, aparaty liturgiczne, a w ostatnim czasie kupują piękne organy za 12 i pół tysiąca złotych.

Po zakończeniu II wojny światowej przeprowadzono kolejny remont świątyni, m.in. zelektryfikowano wnętrze, otynkowano i pomalowano zewnętrzne mury, odnowiono ambonę oraz zakupiono dwa dzwony (poprzednie zabrali Niemcy w czasie działań wojennych). Liczba wiernych w 1948 r. wynosiła 5000. W 1951 r. powiększono i poświęcono cmentarz. Parafia obejmowała: Pęcice, majątek Pęcice, Osiedle Ostoja Pęcicka, Reguły-Kuchy, Reguły wieś, Reguły majątek, Sękocin Nowy i Stary, Sokołów, Suchy Las, Wolica wieś i kolonia, Wypędy i Pęcice Małe (folwark znany od 1925 r. – Pęcice Poduchowne).

Kościół w Pęcicach pod wezwaniem śś. Piotra i Pawła jest budynkiem murowanym z cegły, tynkowanym, klasycystycznym i orientowanym (prezbiterium zwrócone na wschód). Został założony na planie prostokąta, z wydzielonym we wnętrzu węższym, prosto zamkniętym prezbiterium, po bokach którego znajdują się kruchta i zakrystia z lożami w górnych kondygnacjach. Od zachodu widoczny chór muzyczny o czterech kolumnach jońskich z prostą drewnianą balustradką. W środkowej części podchórza wydzielona kruchta, w której zachował się fragment nagrobka Andrzeja Cha-dzyńskiego, zmarłego w 1632 r., dziedzica Pęcic. Rzeźba została wykonana z marmuru.

W głównej części świątyni warto przyjrzeć się wielkiemu ołtarzowi z dwoma obrazami o jednej kompozycji, nieznanego autora, przedstawiającymi Wniebowstąpienie Pańskie. Stanowiły one dar Bractwa Różańcowego i Leona Popławskiego, właściciela ziem pęcickich (około roku 1846). W ołtarzu prawym, bocznym, widać obraz Matki Boskiej Niepokalanie Poczętej, malowany na desce, powstały prawdopodobnie w XVII stuleciu. Z kolei w lewym

umieszczona została rzeźba Chrystusa Ukrzyżowanego z drugiej połowy XIX w. Na uwagę zasługują także: rzeźba Matki Boskiej Niepokalanie Poczętej z XVIII w. z herbem Jastrzębiec w kartuszu na cokole, marmurowa chrzcielnica również z tego okresu oraz ławki, które zostały wymienione w 2000 r.

W roku 1963 kościół wraz z otoczeniem został włączony do za-
bytków architektonicznych województwa warszawskiego.

SPIS PROBOSZCZÓW I WIKARYCH PARAFII PĘCICKIEJ

PROBOSZCZOWIE

1. Marcin 1426–1439
2. Nawój 1441–1450
3. Michał z Parzniewa 1454 r.
4. Andrzej z Gramnic 1469 r.
5. Dadźbóg Pęcicki 1471–1519
6. Bartłomiej Pogroszewski 1556–1570
7. Jan Pęcicki 1570–1580
8. Walenty 1580 r.
9. Stanisław z Ojrzanowa 1600–1629
10. Marcin Kalisz 1652–1653
11. Walenty Kierzkowski 1662–1673
12. Stanisław Antoni Żegota Brzeski 1758 r.
13. Jakub Wałowski 1776 r.
14. Teodor Siemiński 1791–1792
15. Jan Żochowski 1808–1812
16. Erazm Tuszewski 1812–1817
17. Ignacy Weyss 1817–1825
18. Damazy Bąkowski 1825–1830
19. Adam Dąbrowski 1831 r.

20. Wojciech Litwinowicz 1831–1876
21. Augustyn Grabowski 1876–1882
22. Józef Skibniewski 1882–1888
23. Wincenty Kuderko 1888–1901
24. Feliks Reczyński 1901–1927
25. Feliks Wasilewski 1938–1939
26. Józef Jakubczyk 1944–1956
27. Kazimierz Makowski 1957–1960
28. Władysław Smyrski 1960–1979
29. Mieczysław Rzepecki 1979–1991
30. Jan Gąsiorowski 1991–2009
31. Grzegorz Jasiński 2009-?

WIKARIUSZE

1. Stanisław 1428 r.
2. Michał 1492 r.
3. Jan Pęcicki 1565–1570
4. Mikołaj z Urzutu 1600–1603
5. Tomasz Pajewski 1613 r.
6. Albert Mogotinus 1662–1673
7. Stefan Bogdanowicz, Szymon Niedźwiecki 1808 r.
8. Erazm Kozłowski 1821 r.
9. Józef Żukowski 1954–1955
10. Marian Mirecki 1955–1956

ORGANIŚCI

1. Franciszek Sadkowski 1759 r.
2. Stanisław Marchela 1871–1935 (lata życia)